

ΣΟΦΙΚΟ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί—άπ'εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κτ'ω φράγκα είναι μόνο.
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα καί 'στο χέρι.

Είς γνῶσιν φέρομεν παντός εύμούσου Τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
μέ τήν άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ'έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι'αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Μάρτη σήμερα δευτέρα
καί Σαρακοστής ήμέρα.

Πενήντα τέσσερα σὺν έπτακόσα,
νεκρών μνημόσυνα τελούνται τόσα.

Φ.—Σήμερα Ψυχασάδατον μέ συντριβήν καί πόνον
ελα νά συγχάθίσωμεν 'στους τάφους τών προγόνων,
κι' ές συνθηρήσωμεν πικρώς μακράν άγρίου σάλου
έσ'ό μνησθῆναι τοῦ πατρός κυρίου Καρναβάλου,
έσ'ό σέ κρύα μάρμαρα πατέρων τεθνεώτων
ές άκονίσωμεν σπαθιά πατέρων Πιερότων.
Άκου τί θρήνοι γύρω μας καί πόσοι κοπετοί!..
κι' άν έμειναν 'στην τσέπη σου καμπόσα κομφετί,
έσ'ό στό στόμα ρίξε τα καμμιζς σκιζς προγόνου
λέγωντας «καί τοῦ χρόνου.»

Π.—Μακράν τοῦ κόσμου τοῦ θνητοῦ καί κάθε Κανινάλου
ές μνημονεύσωμεν κι' έμείς τοῦ θείου Καρναβάλου.
Οὗτος εξέλιπεν ήμῶν
κι' επείγεται πρός τάφον,
άφίνων πόνον κι' όδυρμόν
κι' όλους μέ φοῦμο βάφων.

Τά πάντα σκορπισθήτωσαν 'στους τέσσαρχς άνέμους,
κι' ές στέψωμεν, βρέ Φασουλῆ,
μέ σέλινο καί μαρουλί
καί τούς άνδραγαθήσαντας είς τούς χαρτοπολέμους.

Φ.—Μούσα πολέμων, πού σείνεις βράχους,
ελα καί πάλιν 'στους χαρτομάχους.
Μές 'στους λειμώνς όδήγησέ τους

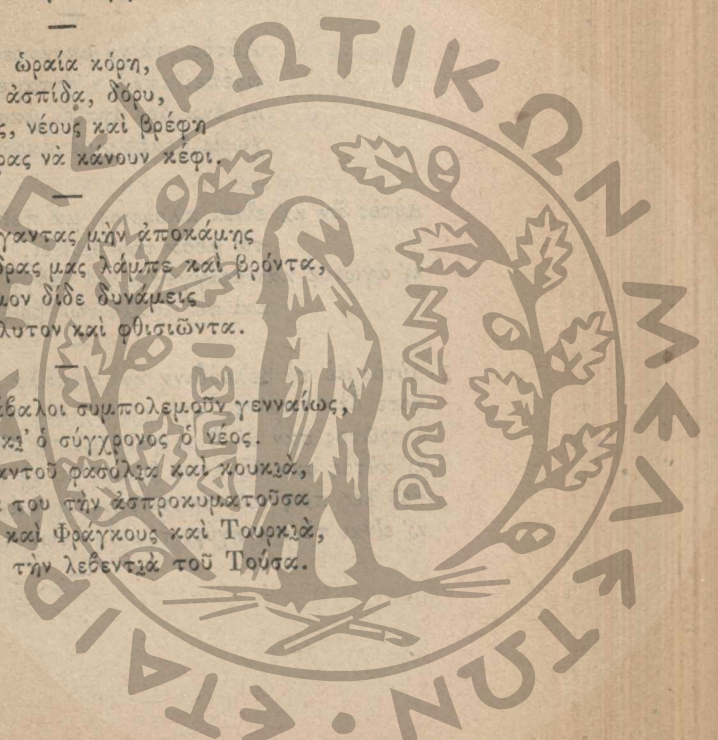
καβδάλ'άπάνω σέ πετεινούς,
καί μ'ένα μάτσο στεφάνωσέ τους
άπό καρότζ καί μακίντανούς.

Δώσε τους πνεῦμα, δώσε τους θάρρος,
κι' άκμαίοι νάιναι καί δυνατοί,
για νά σηκώνουν άρμάτων βάρος
καί τόσους σάκκους μέ κομφετί.

Μή μ'εξ αφήσης, ωραία κόρη,
κράδαινε ξίφος, άσπίδα, δόρυ,
κι' όδήγει γέρους, νέους καί βρέφη
πρός τας 'Εξέδρας νά κανουν κεφι.

Μ'έμ'εξ τούς γίγαντας μήν άποκάμης
καί 'στας 'Εξέδρας μας λάμπς καί βρόντα,
για χαρτοπόλεμον διδε δυνάμεις
καί 'στον παράλυτον καί φθισιῶντα.

Π.—Δύο σεπτοί Καρναβάλοι συμπολεμούν γενναίως,
ό παλαιός Καρναβάλος κι' ό σύγχρονος ό νεός.
'Ο πρώτος 'σκόρπιζε παντού φαύλα καί κουκιά,
καί μέ τήν φουστανέλα του τήν άσπροκυματοῦσα
'στεκόταν κι' έφοβέριζε καί φράγκους καί Τουρκιά,
κι' έκελαιδούσε λιγερός τήν λεδεντιά τοῦ Τούτα.

Με τοῦ Βλαχάδ' ἀρματοσταῖς ὅλο κι' ἐκοκορεύετο
καὶ νάμπη 'στὸν Ἰππόδρομο τῆς Πόλης ὠνεύετο.

Ἦταν ἀγροῖκος, πρόστυχος, δὲν εἶχε Κομητάτο,
κι' ὑπόκλισι δὲν ἔκανε σὲ κανενὸς τὸ νεῦμα,
καὶ κουρελῆς ἐγύριζε 'στοὺς δρόμους ἄνω κάτω,
καὶ δὸς του κι' ἐχαχάνιζε χωρὶς νὰ δείχνῃ πνεῦμα.

Ἐξέδρας δὲν ἐκάρφωνε, δὲν ἔπερνε βραβεῖα,
καὶ μήτ' ἐμασκαρεύετο ποτέ του μὲ τὴ βία,
ἦταν πτωχὸς ἀληθινά, μὰ πάντοτε χορτάτος,
πολὺ τὸν ἐγούτευσ τὸν κουρελιῶν τὸ κράτος,
κι' ὅλος ὁ κόσμος 'σάστιζε πῶς 'πέθαινε 'στὰ γέλοια
μὲ γκαμηλισταῖς κεφαλαῖς καὶ μὲ βρωμοκουρέλια.

Δὲν εἶχε ντιστενζιὸν κι' ἐσπῶι, τὸν ἔδερνε βλακεῖα,
δὲν 'χόρευε τὸ παντέσπῃν, δὲν εἶχε κυλικεῖα,
ποτέ σου δὲν τὸν ἔβλεπε Λουκουλλικὸς χλιδώντα
νὰ παζαρεύῃ 'στοὺς χοροὺς κάθε χορεύτρη νύφη,
καὶ τὸ γλυκοξημέρωμα τὸν εὗρισκε πηδώντα
μὲ πορτοκάλι, μὲ κρασί, καὶ 'λίγο κατσίφι.

Δὲν εἶχ' ἐπίσημη στολή,
μήτ' ἐπιδίπριζε πολὺ,
καὶ μ' ὅλη του τὴ βρωμα
ἦταν λευκὸς ἀκόμα.

Ὁ δεῦτερος Καρνάβαλος ὅλο ντιλικατέτσα
δὲν ἔχει διόλου τὴν χοντρή τοῦ κουρελιάρη πέτσα.
Πολιτισμένος, εὐπρεπής, μὲς 'στὰ μετάρια λάμπει,
κι' ὡς μόνον νίκη του θαρρεῖ μὲς 'στὰς Ἐξέδρας νάμπη.

Αὐτὸς ἀγέρωχος περονᾷ
κι' εὐγένειαν σκορπίζει,
καὶ τοῦ παλῆου τὰ πισινὰ
μὲ κομφετὶ γεμίζει.

Αὐτὸς ἀπὸ τὸν θρόνο του μὲ μαξιλάρια πέφτει
καὶ γιὰ τοὺς μασκαράδες του βασιτᾶ φτερά καὶ νέρτι,
καὶ γύρω Φράγκοι καὶ Τουρκιαῖς
τοῦ δίνουνε κατραπακιστὰς.

Αὐτὸς γιὰ νὰ μασκαρευθῇ
πρέπει καλὰ ν' ἀνταμειφθῇ,
κι' ἔνα δὲν βγάζει μασκαρά
χωρὶς βραβεῖο μὲ παρὰ.

Αὐτὸς ἂν κι' εἶναι πλούσιος, μὰ πεῖνα θηριώδης
τὰ μέσα του βρίζει,
κι' ἀγωνιᾷ καὶ σφίγγεται γιὰ νάδῃ πνευματώδης
καὶ τὸ μισαλό του 'βρίζει.

Αὐτὸς μὲ τὰ βελούδινα καὶ τὰ παλὰ σαρκία του
ποτέ δὲν μπαίνει 'στὸ χορὸ χωρὶς νὰ τοῦχουν γεῦμα...
ὁ πρῶτος σὰν ἡλίθιος γελᾷ μὲ τὴ βλακεῖα του,
κι' αὐτὸς σὰν ἔξυπνος θηνεῖ μὲ τὸ πολὺ τοῦ πνεύμα,
ποῦ λὲς πῶς τοῦ 'σκοτώσανε τὴ μάσσα καὶ τὸν κύρη,
κι' εἶναι τὸ πανηγύρι του δακρύων πανηγύρι.

Κι' ἂν νοῦν καὶ χρῆμα δαπανᾷ
καὶ τόσ' ἀστείον κάνει,
ὅσοι τὸν βλέπουν νὰ περνᾷ
γυρεύουνε λεκάνη.

Αὐτὸς ὁ νέος, ὁ κομψός, ὁ Φραγκολεβαντίνος,
ξεντρόπικσε τὴν ἀνθρωπιά του τάδε καὶ τοῦ δεινέου,
αὐτὸς κλωτσᾷ ζετσίπωτος ὅ,τι 'βρεθῇ 'μπροστά του,
αὐτὸς ἐκαρναβάλισε μικραῖς μεγάλας μούρκες,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν πιάστρα του καὶ τὴν λευκότητά του
κυλοῦνε βρώμας ποταμοὶ καὶ τηγανιοῦ μουντζούρια.

Αὐτὸς σαρκαῖζει καὶ γελᾷ πατέρας καὶ προπάππους,
αὐτὸς ἀντλεῖ τὸν σαρκασμὸν σὲ βορβορώδη φρέατα,
καὶ μαινομένους ἔθρεψε Σατύρους καὶ Πριάπους,
ποῦ κοκκινίζουν μὲ τσιμπιστὰς ἰσχὰ κι' ἀφράτα κρέατα.

Αὐτὸς ὁ κρύος πλούσιος, ποῦ 'ξέπεσε κι' ἐδῶ,
αὐτὸς κατεμαστρώπευσε τῆς κόρης τὴν αἰδῶ,
αὐτὸς ὁ φαυλεπίφελος, ὁ κραιπαλὼν κι' εἰς τάφους,
μὲ δάφνας ἐστεφάνωσε τὸν φαύλον τοὺς κροτάφους.

Αὐτὸν, ποῦ πάντων βραβευτὴς καὶ 'στοὺς Ρωμηοὺς ἐπὶ
τὸν ὑποδέχεται 'ἐν πομπῇ καὶ τῶν νεκρῶν ἡ χώρα,
κι' ἀφοῦ μὲ τὴν Ἀπόκρια καθόλου δὲν ἐγέλασε,
γελᾷ μὲ τὰ μνημόσυνα Ψυχοσάββατων τώρα.

Φ. — Περικλέτο μου βουβάλι,
πάρε νεκρὶκὸ κεφάλι,
κι' ἔλα γέμιστο κρασί,
γιὰ νὰ πιοῦμ' ἐγὼ καὶ σὺ
'στὴν ὑγειάν τῶν νεκρῶν,
τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν.

Κρίμα κρίμα, κκομοίρη,
ποῦ δὲν 'πρόφθασαν κι' αὐτοὶ
γιὰ νὰ 'δοῦν τὸ πανηγύρι
καὶ νὰ φᾶνε κομφετὶ.

Θέλω, βρέ, 'στὸ μνημ' αὐτὸ
μὲ τσουμποῦσι δυνατό
νὰ μεθύσω, παρλαπίπα,
ποῦ νὰ γίνω κτήνος, σκνίπα.

'Στὴν ὑγειὰ τῶν πεθαμμένων, 'στὴν ὑγειὰ τῶν ζωντανῶν...
τόκα μία, Περικλέτο, κάθαρμα τῶν Ἀθηνῶν.
Κύττα γύρω πανηγύρι,
βάλε πάλι 'στὸ ποτήρι.

Στρώσε 'γρήγορα νὰ φάμε
κι' ἔλα σκέψου, φαμφαρόνε,
πῶς τὸν κόσμον τὸν ἰνφάμε
μασκαράδες θὰ τὸν τρῶνε.

Μέσα σ' ἀδειανὰ κεφάλια
θρήνησε τὰ Καρνάβαλια,
κι' ἂν νεκρῶν σιμώσουν ἰσχυροὶ, φώναξέ τους, βρέ χαῖρε,
γιὰ νὰ πάρουνε μεζέ.

Π. — Θυμᾶσαι ποῦ μὲ κομφετὶ τὰ στόματά μας 'γέμισαν;
τί πᾶν ἀπογοῦτευσαι! καὶ τὴν Ἐξέδρα 'γερμίσαν.
Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος τὴν ἄφησαν ὡς πρῶτον
νὰ γίνετα συζήτησις περὶ τῶν καθεστῶτων.

Φ. — Θυμᾶσαι πῶς 'γλεντίσαμε;... τόκα λοιπὸν τὰδρέφι...
Κι' οἱ Πρίγκηπες κι' οἱ Βασιλεῖς,
κι' οἱ μεγιστάνες τῆς Αὐλῆς,
ἀδειῶσαν σάκκους κομφετὶ κι' εἶχαν μεγάλο κέφι.

Ρίξε μου, 'φώναζα κι' ἐγὼ, ρίξε μου, Βασιλεῖ μου,
τῶν κομφετὶ κρησφύγετον ὅς γίνουιν τὰ μαλλιά μου,
καὶ δὸς του κομφετὶ κι' ἐγὼ 'πετοῦσα σὲ μεγάλους, ἀδελφοί μου,
ὡς Βασιλεῖς, σὲ Πρίγκηπες, σὲ Διαδόχους κι' ἄλλους.
Κι' ἂν εἴμ' ἐγὼ μηδαμινὸς καὶ Πρίγκηπας ἐσὺ,
πλὴν ὁ τρελλὸς Καρνάβαλος τοὺς πάντας ἐξισοῖ.

Π. — Τόκα λοιπὸν, καὶ τὸ κρασί ποταμηδὸν ὅς τρέξη...
θυμᾶσαι τὴν Κιρκιή, ποῦ 'κόντευε νὰ βρέξη,
κι' ἀμπέλας ἀνοῖξαν πολλὰς κι' ἀρχίσαν ἡ τρεχάλας,
καὶ τάρματα 'βραχύνανε μὲ κάμπουςαις ψυχάλας;
Φ. — Θυμᾶσαι ποῦ κι' ὁ Σπανδωνῆς 'κυττοῦσε τὸν αἰθέρα,
γιατὶ πολὺ 'φοβήθηκε μὴν τοῦ χαλᾶς ἡ σφαῖρα;
πλὴν μετ' ὀλίγον ἔλαμψε τὸ τῶν ἀρμάτων ἄρμα,
τῶν θεαμάτων χάρμα,
κι' ὁ Σπανδωνῆς ἥλιος διέλυσε τὰ νέφη
κι' ἔκαναν ὅλοι κέφι,

κι' αὐτὸς ἐπῆρε παμφηφεῖ τὸ πρῶτον πρῶτον γέρας,
σφραγίσας μὲ τὴν δύσιν του τὴν δόξαν τῆς ἡμέρας.

Π. — Ποῦ τώρα Φοῖβον ἄρματι; ποῦ κι' Ἐξεδῶν σκάνιδες;
Φ. — 'Ἄλλ' ὅμως καὶ τὸν Ἀγγελο τὸν Βουτσινᾶ τὸν εἶδες;
Π. — Ἀλευρωμένο, Φασουλῆ, τὸν εἶδα Πιερότο.
Φ. — Κι' ἐκείνον τὸν ἐδράβευσαν...

Π. — Μπράβο 'στὸν Ἀντζελότο.
Φ. — Εἶδες καὶ τὰλλα τάρματα, τάρμαξα τὰ σπουδαῖα;
μὰ καὶ τὸ Σιμοπούλειον δὲν 'θυμᾶσαι ἀμάξι,
τὸ στίλβον, τὸ περίφημον, μὲ τὸν Ἀστιδέα,
ποῦ τὸν 'κυττοῦσε κι' ἔλεγε τῆς γίλιας πῶς θ' ἀρπάξη;
Π. — Ἀρμ' τοῦ Ἀρσίνη, Φασουλῆ;... διασκευὴ τελεία.
Φ. — Κι' ἐκεῖνος, ποῦ 'σατύριζε τὰ Σχολικά βιβλία,
κι' ἦταν τὸ κεφάλι του 'σὰν νεροκολοκύθι,
σημεῖον πῶς 'στὰ γράμματα πραγματικῶς ἠσκήθη;

Π. — Γεῖά του κι' αὐτοῦ τοῦ μασκαρά! Παιδεία, σὺ βοήθα
τῆς Ἀθηνᾶς ἡ κεφαλή νὰ γίνῃ κολοκύθα,
πρὸς εὐτυχίαν καὶ χαρὰν παντὸς βιβλιαλάτρου...
μὰ τί σοῦ λέει κι' ὁ χορὸς ἐκεῖνος τοῦ Θεάτρου;

Φ. — Ἦτανε κι' ὁ Θεοτόκης, τὸν διέκρινε 'ψηλὰ,
κι' ὅλο κομφετὶ 'πετοῦσε 'στὴν κυρίαν Μεσσαλᾶ.
Μίσο Κόντη, τοῦ φονιά μὲ φονιάρα δυνατὴ,
πῶς δὲν ἦλθε κι' ὁ Ζαήμες νὰ μᾶς ρίξῃ κομφετὶ;
πῶς δὲν ἦλθε νὰ ξεσκάσῃ σὲ γούρην ὀλονοκτίαις,
μόνο κάθεται καὶ κλαίει γιὰ τῆς δόλιας ἀπάρτιας;

Μπαينوβγαίνουν μασκαράδες πνευματώδεις και χαζοί,
να! 'στό πάλλο κι' ο Ρωμάνος κι' η κυρία του μαζί.

Βλέπω και τόν Νεγρεπόντη,
ρίχνει κομφετί 'στὸν Κόντη,
μὰ κι' ο Κόντης, Περικλέτο, πολεμεῖ μ' ἐνδιαφέρον,
κι' ο Μινίστρος ὁ Ρωμάνος πολεμεῖ κατ' ἀμφοτέρων.

Πολεμεῖ κι' ο Δεληγιόργης, κι' ο Σκουζές δὲν πάει πίσω,
κι' ἐγὼ ρίχνομαι φρενίρης τοὺς τρανοὺς νὰ κομφετίσω
Χαρτοπόλεμος ἀνάβει μεταξύ μας δυνατός,
δὸς του κομφετί κι' ἐκεῖνος, κόντρα κομφετί κι' αὐτός.

Δὲν ξέρεις μὰ τὰς Πλαταιὰς πὼς 'χάρηκ' ἀδελφέ,
σὰν εἶδα πὼς κι' αἱ πρώτισται τοῦ κράτους κορυφαὶ
χαρτοπολέμους συγχροτοῦν μ' ἐμᾶς τὸ σκυλόλογι,
ποῦ τρέχει τῆς σοφίας τὼν τὰ ψίχουλα νὰ τρώγῃ.

Κι' ο Πρεσβευτὴς ὁ Δ' Ὀρμεσσὸν μαζί με τὸν Ἀθάρνα
'πῆρε τὸν κόσμο σθάρνα.

Κι' εἶπα 'στὸν Βούλγαρο Τσοκῶφ με Λεωνίδα τόνον:
«ὦ ξεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα 'στὴν γῆν τῶν Μακεδόνων
πὼς τῇδε κεῖνται μαχηταὶ τοῦ γένους τοῦ μεγάλου
πειθόμενοι τοῖς ρήμασι τοῦ νέου Καρναβάλου.»

Βλέπω 'μπρὸς καὶ τὸν Σερπιέρη,
σάκκους δέχεται καὶ ρίχνει,
βλέπω καὶ τὸν Καλλησπέρη,
μὰ χωρὶς χρωμάτων ἔχνη.

Καὶ 'στὴ βράσι τοῦ πολέμου καὶ 'στὴν ἀφθαστὴ τὴν τρέλλα
νὰ 'μπροστά καὶ μὰ βρέλα,
ποῦ θαρροῦσε, Περικλέτο, πὼς 'φοροῦσε μαλακῶφ,
κι' ἦτανε κι' ἡ Πιτερμπίντερ κι' ἡ κυρία τοῦ Τσοκῶφ.

Νὰ κι' οἱ Πρίγκηπες με ροῦχα Πιερότων 'στὸν χορὸν
κι' ο Διάδοχος παρών.

Διακρίσεις δὲν ὑπῆρχαν, Περικλέτο μεθυσμένε,
κι' ἔφαγαν χαρτιά κι' ἐκεῖνοι τῆς χρονιᾶς τῶν ὅπως λένε.

Μὰ κι' ο Δήμαρχος Μερκούρης 'πολεμοῦσε σὰν θηρίο,
καὶ 'στὴ λύσσα τοῦ πολέμου
πέφτει κάτ' ὁ Καυτατζόγλους ἀπὸ κάποιον θεωρεῖο,
καὶ τί 'γίνηκε, Θεέ μου!

Γυναῖκες κι' ἄνδρες 'φώναζαν τοῦ Καρναβάλου ζήτη
καὶ τσίμπημ' ἀδιάκριτον τὸ σύνθημά μας ἦτο.

Τσιμπιαῖς ἐδῶ, τσιμπιαῖς κι' ἐκεῖ,
'τσιμπούσανε κι' οἱ θηλυκοί,
καὶ μόλις ἔστρεφες νὰ 'δῇς τὸ πάλλο τοῦ Τσοκῶφ
σ' ἐκάνανε μὲ τῆς τσιμπιαῖς νὰ ξεφωνίζης ὦφ!

Ὅποια νέα μέθοδος πολεμικὴ καὶ τούτη!..
τὰ τσιμπηθέντα μέλη του καθένος συχοῦσε,
μὰ κι' ο Σερπιέρης 'τσιμπήσε τᾶριστέρό μου μπουτί,
κι' ἐγὼ τοῦ 'φώναξα: «μουσιού, τσίμπα καὶ τὸ δεξί.»

Ἦλθον καὶ Φρύνη μερικαὶ, τῶν ἡδονῶν Βασίλισσαι,
καὶ μία Φρύνη Φράγκισα τὴν σβέρκο γέρου 'φίλησε,

καὶ κάθε μασκαράς καὶ μὴ 'στὴν Φρύνην ἀνεφώνησε
πὼς ἀπὸ σβέρκο 'ψώνισε.

Ἦλθε τὸ πρῶτ' κι' ἀκόμα
χαρτοπόλεμος φρουάττει,
καὶ χαρτιῶν ποικίλων βρώμα
στόματα καὶ μύταις φράττει.

Κι' ὅταν ἔφυγα κατόπιν τοῦ δεινοῦ χαρτοπολέμου
νικητὴς καὶ νικημένος
μ' ἔνχ χάλι κι' ἔνα μούτρο σὰν Θεὸς συχώρεσέ μου,
'τραγουδοῦσα βραχνιασμένος:

Εἶδα θαλασσῶν θυέλλας, εἶδα καὶ μαχῶν τοιαύτας,
κι' ἐφοδῆθην πολὺ πλεόν τοὺς Ρωμηοὺς τοῦ χαρτογράφου.

Π. — Σταμάτα πιά, ζωντόβολο, γὰρ νὰ μιλήσῃ κι' ἄλλος,
ποῦ τῶν διασκεδάσεων καὶ τῶν χορῶν ὁ σάλος;
Συχώρα τὸν Καρναβάλο λαοῦ περιουσίου...
κρίμα ποῦ δὲν ἐβράβευσαν καὶ τὸν Θεοδοσίου.

Μέθυσα, βρέ Φασουλῇ,
τῆς μπουκάλας ἀνατρέπω,
ἦπια φαίνεται πολὺ
καὶ τὴ μύτη μου δὲν βλέπω.

Νεκροθάφτη, δὲν ἀκούς;... γιὰ πλησίον ἐδῶ πέρα...
'στὴ ζωὴ σου δὲν μᾶς λές πόσους θάβεις τὴν ἡμέρα;
'Αν κανέναν δὲν πεθαίνει, τί δουλεῖς θὰ κάνης τότε,
τοῦ Θανάτου Πιερότε;
Σφίξε μὰ καὶ σὺ μαζί μας γιὰ νὰ θάβῃς πρὶο βαθεῖα
τῆς τιμαῖς, τὰ μεγαλεῖα, τὰ καλέμια, τὰ σπαθιά.

Ἐμέθυσα τώρα κι' ο κόσμος 'δικός μου,
σὰς κλαίω γελώντας, παλιάτσοι τοῦ κόσμου.
'Ιδοῦ με σὰν Βάκχος, ὦ πλάσις γελοία,
θὰ σπάσω κανδυλαῖς, σταυροὺς, Μουσουλῆα,
σὲ μνήματ' ἀπάνω θὰ στήσω χορὸς,
θὰ ρίξω σὲ μούτρα κολλύβων σωροὺς.

Ὡ γῆ δυσειδὴς ἀνθρώπων πιθήκων,
ὦ βρώμα νεκρῶν καὶ ζώντων σκολιῶν,
ὦ σὺ τῆς Ἀθήνας νοῦμον κοινόν,
τὰ πάντα μὰ μάσκα καὶ σκῶρ ἐπὶ νῶν.
Μὰ σὺ, ποῦ τὰρχαῖα ἔξηξας, Φασουλῇ,
ἐξήγα 'στοὺς ἄλλους τί τοῦτο δηλοῖ.

Φ. — Φθάνουν πιά τὰ φαγοπότια, φθάνουν πιά τὰ κομφοῖ,
σεῖς δὲ τώρα, φασματώδεις προπατόρων σκελετοί,
ποῦ ποτὲ σας δὲν πεινᾶτε μὲ τὸν Χάρο τὸν κανάγια,
πλησιάζετε νὰ φάτε τοῦ σουπέ μας τὰ ποσάγια.

Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐμπρὸς εἰς τὸ Βασιλικὸν πλοῦτε, σπαθί, παιδεῖα,
καὶ μετ' ὀλίγον παίζεται σπουδαία κωμῳδία,
«Ἐρασιτέχναι τῆς Ζωῆς», ἀπὸ τὸν Ἠὼν γραμμένη
μὲ τόνον, ὁστρον, ἔντεχνος, γοργή, χαϊτωμένη.
Ἐμπρὸς εἰς τὸ Βασιλικὸν κι' ἐμεῖς, βρέ Περικλέτο,
δέκα φορὰς μακάριος ὅποιος θὰ 'βοῇ μπιλιέτο.